

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 5

София, 28 април 2026 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Павлина Панова

Членове: Надежда Джелепова

Атанас Семов

Красимир Влахов

Янаки Стоилов

Соня Янкулова

Борислав Белазелков

Десислава Атанасова

Галина Тонева

Сашо Пенев

Невин Фети

Орлин Колев

при участието на секретар-протоколиста Десислава Пенкова разгледа в закрито заседание на 28.04.2026 г. конституционно дело №4/2026 г., докладвано от съдия Соня Янкулова.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България във фазата на произнасяне по допустимост на искането по чл. 19, ал. 1 от Закона за Конституционен съд (ЗКС).

Делото е образувано на 19.02.2026 г. по искане на 16-и състав на Софийския градски съд, наказателно отделение, за установяване на противоконституционност на част четвърта „Изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража“ и на чл. 248, ал. 1, т. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (обн. ДВ, бр. 25 от 2009 г., посл. изм. ДВ, бр. 16 от 2026 г.; ЗИНЗС).

Софийският градски съд, наказателно отделение, 16-и състав, твърди, че част четвърта „Изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража“ на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража противоречи на чл. 30, ал. 2 във връзка с ал. 1 и на чл. 31, ал. 3 – 5 от Конституцията, а чл. 248, ал. 1, т. 1 от същия закон противоречи на чл. 29, ал. 1 от Конституцията.

Вносителят съпоставя установеното в част четвърта „правно положение на подсъдим, който търпи мярка за неотклонение „задържане под стража“, и осъдено лице, което търпи наказание „лишаване от свобода“, и формира извод, че „подсъдимите се третираат по-неблагоприятно от осъдените“ (точки 9 – 124 от искането).

За да обоснове нарушение на чл. 31, ал. 3 от Конституцията, вносителят излага подробно разбирането си за съдържанието на презумпцията за невиновност, като подчертава, че тя „забранява на правосъдните органи – и конкретно на съда – да принудят един подсъдим реално да изтърпи наказанието, което би получил, ако бъде признат за виновен с влязъл в сила акт“. Намира за „противоправно съдебният акт да е постановен въз основа на определени ценности [презумпцията за невиновност] и с цел постигане на определени резултати, обусловени от тези ценности – а след това при изпълнението същите тези ценности да бъдат игнорирани“. Поради това според него „[п]резумпцията за невиновност би била нарушена, въпреки че съдът словесно не назовава подсъдимия за виновен, ако фактически го подлага на такова третиране, което е идентично с това на виновните“. Като се позовава и на практика на Конституционния съд, сочи, че установеният в част четвърта на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража „правен режим за третиране на подсъдим, който търпи мярка за неотклонение „задържане под стража“, като „идентичен с този на осъдения, който търпи наказание „лишаване от свобода“ в затвор или затворническо помещение от закрит тип“ е в нарушение на чл. 31, ал. 3 от Конституцията, „доколкото този режим

третира подсъдимия като вече окончателно осъден – а в някои измерения дори по-тежко“ (точки 156 – 198 от искането).

За да мотивира твърдението си за нарушение на чл. 30, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 31, ал. 4 и 5 от Конституцията, вносителят се основава на разбирането, че „законът, посочен в чл. 30, ал. 2 от Конституцията, който следва да регулира условията и реда за задържане на обвиняемия по чл. 31, ал. 4, следва да го направи по такъв начин, че правото на лична свобода да бъде само ограничено – но не и да достигне до лишаване от лична свобода“, тъй като „[п]оследното е приложимо за осъдения – но не и за обвиняемия“. Сочи, че е „конституционно несъответно двата вида засягане на свобода да са еднакви и неразличими едно от друго“, каквото засягане фактически законодателят урежда с правния режим в част четвърта по отношение на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража“ (точки 199 – 259 от искането).

Установеното в част четвърта ограничаване на правото на свобода на обвиняемия и на подсъдимия вносителят намира за „такъв вид задържане, което надхвърля необходимото за осъществяване на правосъдието“, поради което противоречи на чл. 31, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Конституцията. Сочи, че мярката за неотклонение „задържане под стража“ е „в отговор на точно определени процесуални нужди, посочени в чл. 57“ от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), различни от „императивни интереси“, определени в чл. 36 НПК за изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“. Това тълкуване на посочените относими разпоредби му дава основание да твърди, че ако „търсеният полезен ефект от задържането под стража на подсъдимата [по висящото пред него дело] е само и единствено постигане на целите на чл. 57 НПК, то няма оправдание тя да бъде третирана по начин, който отива далеч над постигане на този полезен ефект“, а тя „следва да бъде третирана по онзи начин, който е съответен на необходимостта от осуетяване на констатираната опасност по чл. 63, ал. 1 НПК“. Сочи, че „[р]азминаването

между онова, което е минимално нужно при засягане на правото на свобода и реалното засягане на това право повдига въпроса за пропорционалността на третирането на подсъдимата в затвора – и по-конкретно дали е спазено законовото изискване за пропорционалност, както е било формулирано от Конституцията“. Пзовава се на практика на Конституционния съд и изтъква, че „доколкото чл. 31, ал. 4 от Конституцията поставя като критерий за ограничаване на правата на обвиняемия необходимото за осъществяване на правосъдието, то неизбежно следва изводът, че и съдът следва да има правомощие да извършва преценка относно необходимата степен на ограничаване на правата на обвиняемия“, което „предполага така да бъде формулиран законът, че да предоставя възможност на съда (след като изслуша страните) да наложи на подсъдимата този вид ограничителни мерки, които – в нейния конкретен случай – са необходими за осъществяване на правосъдието“. В част четвърта на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража не е „предвидена компетентност на съда да избира между няколко различни условия на задържане или сам да дефинира тези условия“, тъй като подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража“ са третираны само по два различни начина – те винаги са настанени в затвор [...], с прилагане или на фактически специален, или на фактически строг режим“, като това „третиране е обусловено само от тежестта на повдигнатото обвинение, а не е продукт на съдебна преценка“ (точки 260 – 301 от искането).

Вносителят твърди, че част четвърта на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража противоречи и на „принципа на законоустановеност на наказанието, обективиран в чл. 31, ал. 5 от Конституцията“ и „неговото приложение при приспадане на задържането“, защото „при това приспадане, доколкото осъденият се оказва лишен от благоприятните последици на наказанието си, този принцип е нарушен“. Сочи, че „крайният противоконституционен ефект не се дължи на института на приспадането, обективиран в нея [разпоредбата на чл. 59 от Наказателния

кодекс (НК)], а се дължи на третирането на обвиняемия и подсъдимия в хода на предварителното задържане, регулирано от част IV“ (точки 305 – 338 от искането).

Според вносителя чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, който е в част четвърта, „следва да се разбира в светлината на други законови текстове, които дават контекста на прилагането му и правното му значение“, не са оспорени за тяхната конституционносъобразност, но имат отношение към него поради препращането в чл. 240 ЗИНЗС към разпоредбите относно осъдените на лишаване от свобода. Като сравнява третирането на осъдените лица и на лицата с мярка за неотклонение „задържане под стража“, вносителят изтъква, че „третирането им е едно и също“, и „твърди, че това третиране, след като изтече една година от началото му, ще представлява жестоко, нехуманно и унижително отношение в нарушение на чл. 29, ал. 1 от Конституцията, ако в този период подсъдимият, ако бъде третиран като окончателно осъден, предвид своите личностови особености и поведение, би получил замяната на режима от специален в строг“. Изтъква, че „третирането на един подсъдим по начин, който е идентичен със строгия режим, в период на една година, без никаква възможност за оценка на личността и на поведението му, с цел промяна на третирането му, така че да съответства на строгия режим“, е нарушение на чл. 29, ал. 1 от Конституцията.

Сезирацията съд се позовава на практиката на Европейския съд по правата на човека и основавайки се на даденото от този съд тълкуване на чл. 3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ратифицирана със закон, обн. ДВ, бр. 66 от 1992 г., обнародвана ДВ, бр. 80 от 1992 г., в сила за България от 07.09.1992 г.; Конвенцията), извежда „автоматичния извод, че невъзможността за ежегодна преценка дали условията на третиране не следва да се смекчат, представлява нарушение на чл. 3“ от Конвенцията.

Според вносителя „възможността обвиняемите и подсъдимите, обект на третирането по чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, да поискат и да получат смекчаване на положението си“, „обективизирана в чл. 65 и чл. 270 НПК“, не е относима към поставения проблем, защото „[н]алице са качествено различни основания за потвърждаване на актуалната мярка за неотклонение „задържане под стража“ и за потвърждаване на актуалното третиране на лица, намиращи се под тази мярка за неотклонение, след обвинение, наказуемо с наказание над 15 години „лишаване от свобода“ или „доживотен затвор“. Поради това намира, че „в производството по чл. 270 НПК (т.е. по чл. 5, ал. 4 ЕКПЧ) не се предоставя ефективна защита на интересите, обект на защита в чл. 3 ЕКПЧ“ (точки 347 – 368 от искането).

Сезирацията съд излага подробно довод за приложим закон на оспорените част четвърта и чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС по смисъла на чл. 150, ал. 2 от Конституцията във висящото пред него съдебно производство. Според него „настоящото правно и фактическо третиране на подсъдимата – както онова, което е било актуално от 20.01.2024 г. до настоящия момент, така и онова, което ще бъде актуално в бъдеще, докато е в сила мярката за неотклонение „задържане под стража“, е подчинено на режима, установен от Част IV ЗИНЗС. А това води до извода, че оспореният закон – Част IV ЗИНЗС – е пряко приложим по главното дело, доколкото именно той регулира правното и фактическо третиране на подсъдимата, докато същата търпи мярка за неотклонение „задържане под стража“, наложена от сезиращата юрисдикция“.

„Конституционната съобразност на това третиране – посочва вносителят – е предмет на съдебна преценка в рамките на производството по чл. 270 НПК. И по-специално съдът следва да прецени не само обстоятелствата по чл. 63 НПК, но и дали продължаването на задържането е конституционносъобразно, въз основа на критериите по чл. 29 – 31 от Конституцията. След като последните норми са пряко приложими – чл. 5, ал. 2 от Конституцията – то те намират приложение и в производството по

преценка на законосъобразността на задържането – с оглед преценката дали това задържане не нарушава правото на лична свобода и сигурност; на презумпцията за невиновност; за пропорционално ограничаване на правата на подсъдимия; за законност на наказанието; за хуманност на третирането“.

Вносителят мотивира, че възможността за защита на подсъдимите чрез отправяне на искания пред затворническата администрация и съответно оспорване на отказа ѝ пред административния съд, при евентуална приложимост на чл. 62, ал. 1, т. 1, съответно на чл. 66, ал. 1 във връзка с чл. 240 ЗИНЗС, не може да доведе до възможност за сезиране на Конституционния съд, защото „[с]амо наказателният съд, който преценява базисните предпоставки за задържането, би могъл да достигне до полезен резултат от отговора по същество от страна на Конституционния съд“.

Според вносителя, ако Конституционният съд приеме, че част четвърта от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража не е приложим закон, „би следвало да посочи кой съд, сезиран с какъв вид искане, би бил компетентен да се произнесе по този въпрос“. „В противен случай ще се окаже, че закон – Част IV от ЗИНС – който засяга основополагащо основно право (право на свобода) и правни принципи (презумпция за невиновност, законоустановеност на наказанието), намерили защита на конституционно ниво – чл. 30 ал. 1 – 2, чл. 31 ал. 3 – 5 от Конституцията – не е приложимо право за никой съд и никой съд не би могъл да отнесе въпроса за конституционното му съответствие до Конституционния съд“ (точки 125 – 155 от искането).

Аргумент за твърдението, че част четвърта на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража е приложим закон по висящото пред него дело, сезирацията съд извежда и от обстоятелството, че начинът, по който са били третирани обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража“, възниква едва в момента на приспадане на задържането по чл. 59 НК, защото „това третиране е такова, че – в момента, в който ще бъде приложен чл. 59 – това настоящо третиране

ще се окаже осъществено в нарушение на принципа на законоустановеност на наказанието“ (точки 339 – 346 от искането).

Вносителят разглежда пет потенциални хипотези за ефект върху предмета на висящото пред него дело, който ефект решението на Конституционния съд би могло да има с оглед на твърденията за противоконституционност на оспорените разпоредби. Тези хипотези се основават на приемането, че което и от твърдените основания за противоконституционност Съдът да приеме за основателно, установената противоконституционност ще е основание сезирацията съд да постанови мярка „домашен арест“ или да определи по аналогия на чл. 57 ЗИНЗС режим на изтърпяване на мярката „задържане под стража“, или „да даде възможност на затворническата администрация да извърши нужната преценка – а на подсъдимата и защитникът ѝ да я оспорят, ако тя е неблагоприятна за нея“.

Вносителят сочи, че оспорените разпоредби не попадат в приложното поле на правото на Европейския съюз, за което излага подробни аргументи.

Конституционният съд, за да се произнесе по допустимостта на искането, взе предвид следното:

Искането е направено от субект по чл. 150, ал. 2 от Конституцията – съд (съдебен състав), във връзка с твърдяно противоречие на приложимия закон по висящия пред него правен спор – част четвърта и чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС – с Конституцията.

Искането е за установяване на противоконституционност на част от действащ закон и отделно на една негова разпоредба, което е в правомощието на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Основния закон.

Конституционният съд не се е произнасял с решение или с определение за недопустимост по искане със същия предмет – част четвърта и чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, – поради което не е налице отрицателната процесуална предпоставка по смисъла на чл. 21, ал. 6 ЗКС.

Част четвърта „Изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража“ на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (чл. 240 – 261) установява правното положение на лица, задържани под стража по реда на Наказателно-процесуалния кодекс. Основната част от разпоредбите в част четвърта установяват правното положение на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража“, а чл. 261 определя прилагане на разпоредбите от част четвърта и по отношение на други лица, задържани по реда на Наказателно-процесуалния кодекс.

Член 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС гласи: „В затворите обвиняемите и подсъдимите се държат в постоянно заключени помещения без право на участие в колективни мероприятия, когато: 1. са обвинени за престъпления, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над 15 години или доживотен затвор“.

Член 150, ал. 2 от Основния закон оправомощава всеки съд да сезира Конституционния съд с искане за установяване на несъответствие между закон, приложим по конкретното дело, и Конституцията. Следователно задължително условие за допустимост на искане, основано на чл. 150, ал. 2 от Конституцията, е законовите разпоредби, за които се твърди противоконституционност, да са приложим закон по конкретното дело.

Конституционният съд в установена и последователна своя практика е изяснил, че „приложим закон“ по смисъла на чл. 150, ал. 2 от Основния закон е „всяка законова разпоредба, която е действаща и обективно годна за прилагане като източник на право по конкретното дело, по което съдът, сезиращ конституционната юрисдикция, трябва да се произнесе“ (Определение №6/2024 г. по к.д. №19/2024 г.; последно – Определение №4/2026 г. по к.д. №6/2026 г.). „Приложим закон“ е законова разпоредба, за която отговорът на Конституционния съд за нейната конституционносъобразност „има ефект за разрешаването на правния спор“ (Тълкувателно решение №3/2020 г. по к.д. №5/2019 г.) и която разпоредба

без този отговор не би позволила на сезирация съд „да осъществи конституционносъобразно правосъдната си функция“ (Определение №2/2024 г. по к.д. №8/2024 г.; последно – Определение №4/2026 г. по к.д. №6/2026 г.).

Производството, по повод на което Конституционният съд е сезиран, е по чл. 270 НПК – за произнасяне по мярката за неотклонение „задържане под стража“ на подсъдим, образувано служебно от сезирация съд, който разглежда делото по внесения срещу този подсъдим в съда обвинителен акт.

Производството по чл. 270 НПК е с единствен предмет установяване дали е промяна на обстоятелствата, при които е постановена мярката за неотклонение. Съгласно чл. 57 НПК целта на мярката за неотклонение е да се попречи на обвиняемия да се укрие, да извърши престъпление или да осуети привеждането в изпълнение на влязлата в сила присъда. Съгласно чл. 63, ал. 1 НПК мярка за неотклонение „задържане под стража“ се взема, когато е налице обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъпление, което се наказва с лишаване от свобода или с друго по-тежко наказание, и доказателствата по делото сочат, че съществува реална опасност обвиняемият да се укрие или да извърши престъпление.

В случая сезирация съд, след като е провел производството по чл. 270 НПК – изслушал е страните и е формирал извод, че „не е налице каквото и да е ново фактическо обстоятелство, свързано с развитието на делото, което би могло да обуслови друго, по-различно произнасяне от онова, което вече трикратно се е случило по настоящото дело“ (оставяне без уважение на направени искания за изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“), – е отменил определението си за даване на ход по същество в производството по чл. 270 НПК и е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на част четвърта и на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС с оглед на тяхната приложимост по делото.

Разпоредбите на част четвърта и конкретно чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС не са приложим закон по смисъла на чл. 150, ал. 2 от Конституцията в

производството по чл. 270 НПК. Част четвърта „Изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража“ на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража съдържа 25 члена, чрез които законодателят е определил местата, в които мярката се изпълнява, установил е условията, при които тя се изпълнява, правата на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража“, дефинирал е задължения на компетентни органи във връзка с тази мярка, както и приложимост на разпоредбите по отношение на други задържани по реда на Наказателно-процесуалния кодекс лица. С оглед на това част от разпоредбите на част четвърта не са относими за обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение „задържане под стража“ (например чл. 241, ал. 2 и 3, чл. 250а, 252, 258а, 260, 261), друга част от тези разпоредби установяват права на тези лица (например чл. 243, ал. 1 – 4, чл. 253, 254, 255, 256), а всички разпоредби са относими и за други категории задържани лица, не само за обвиняемите и подсъдимите.

Поради изложеното твърдението на вносителя, че част четвърта, в своята цялост, е приложим закон по висящото пред него дело по чл. 270 НПК, е несъответно на предмета на делото и на съдържанието на разпоредбите, включени в част четвърта.

Конкретно сочената от вносителя разпоредба на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС определя условията, при които се изпълнява мярката за неотклонение „задържане под стража“ по отношение на лица, обвинени за престъпления, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над 15 години или доживотен затвор, каквото обвинение е повдигнато на подсъдимата по висящото пред сезирация съд дело. Разпоредба, която определя условията, при които се изпълнява мярката за неотклонение „задържане под стража“ („фактическото третиране на подсъдимата“ по израза на вносителя), не е „приложим закон“ по смисъла на чл. 150, ал. 2 от Конституцията в производството по чл. 270 НПК, защото определя само условията, при които мярката се изпълнява, без да ограничава или изключва

правомощието на съда в производството по чл. 270, ал. 1 НПК да преценява наличието на „промяна на обстоятелствата“.

Доводът на вносителя, че разпоредбите от част четвърта и разпоредбата на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС са приложим закон в производството по чл. 270 НПК, защото мярката за неотклонение „задържане под стража“ се изпълнява при установените в тези разпоредби условия, а условията за изпълнение на мярката са предпоставка за преценката на съда дали да продължи мярката при установения начин на изпълнение, дали да промени начина на изпълнение, или да замени мярката с друга, е неоснователен, защото всички тези обстоятелства се обхващат от основанието за преценка на изпълняваната мярка за неотклонение по чл. 270 НПК – „промяна на обстоятелствата“.

Вносителят фактически иска чрез установяването на противоконституционност на оспорените разпоредби да бъде въведено за производството по чл. 270, ал. 1 НПК изрично основание за изменение на мярката, което е обусловено от индивидуална оценка на отражението на мярката за неотклонение „задържане под стража“ върху подсъдимия, както и да бъдат установени нови условия за нейното изпълнение, които да бъдат определяни от съда.

Това искане, освен че предполага Конституционният съд да действа като позитивен законодател, е недопустимо и поради това, че не въз основа на разпоредбите на част четвърта и специално разпоредбата на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС съдът преценява продължаващо изпълнение на мярката за неотклонение „задържане под стража“, а въз основа на чл. 270 НПК, който предвижда възможно най-широката хипотеза за тази преценка – „промяна на обстоятелствата“.

Евентуалното установяване на противоконституционност на оспорените разпоредби на част четвърта и специално на чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС не би могло да доведе до искания от вносителя правен ефект. Единственият резултат, който би се постигнал, е липсата на законова уредба

на изпълнението на мярката за неотклонение „задържане под стража“ – при наличие в законодателството на мярка за неотклонение „задържане под стража“ (чл. 58, т. 4 НПК) и предпоставки, при които тази мярка се взема по отношение на обвиняем и подсъдим (чл. 63, ал. 1 НПК). С оглед на приложимостта на оспорените разпоредби и по отношение на други лица, задържани по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, изпълнението на задържането и по отношение на тези лица би било лишено от законова уредба.

Преодоляването на сочените от вносителя „недостатъци“ в законодателството, уреждащо условията за изпълнение на мярката за неотклонение „задържане под стража“, които го мотивират да сезира Конституционния съд, включително и изпълнението на осъдителните решения на Европейския съд по правата на човека срещу България във връзка с изпълнението на мярката за неотклонение „задържане под стража“, изисква предприемането на общи мерки и по-конкретно изменения в законодателството чрез въвеждането на съответната правна уредба. Индивидуалните мерки, чрез които биха могли да се гарантират установените и в Конституцията, и в Конвенцията основни права – в случая правото на лична свобода, забраната за подлагане на мъчение, на жестоко, безчовечно отношение, презумпцията за невиновност и забраната за ограничаване на правата на обвиняемия, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието, са тълкуване на приложимите във висящото пред сезирация съд производство законови разпоредби по начин, съответен на практиката на Конституционния съд и на еволютивната практика на Европейския съд по правата на човека.

По изложените съображения оспорените част четвърта и чл. 248, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС не са приложим закон в производството по чл. 270, ал. 1 НПК пред сезирация съд и произнасянето по тях няма да допринесе за конституционносъобразно изпълнение на правосъдната функция на

сезирация съд по конкретното дело, поради което искането следва да бъде отклонено като недопустимо.

Предвид изложеното и на основание чл. 13 и 19 ЗКС, Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И:

ОТКЛОНЯВА искането на Софийския градски съд, наказателна колегия, 16-и състав, за установяване на противоконституционност на част четвърта „Изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража“ и на чл. 248, ал. 1, т. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (обн. ДВ, бр. 25 от 2009 г., посл. изм. ДВ, бр. 16 от 2026 г.).

ПРЕКРАТЯВА производството по конституционно дело №4/2026 г.

ВРЪЩА искането на вносителя заедно с препис от определението.

Председател: Павлина Панова